

גמ"ר 9103/01/14 - מדינת ישראל נגד יצחק יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

גמ"ר 9103-01-14 מדינת ישראל נ' יוסף
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה - פרקליטות מחוז תל אביב
פלילי ע"י ב"כ עו"ד בנאי-גת

נגד

יצחק יוסף

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מזרחי

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 וסעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.11.13, בשעה 10:30 לערך, נהג הנאשם במשאית לפינוי אשפה, מסוג וולבו, ברמת גן, ברחוב המבדיל, כאשר שלמה שם טוב ז"ל (להלן - המנוח), עבד עמו.

במשאית שבנדון מותקנות מראות חיצוניות וכן מצלמת ווידאו, המתעדת את הנעשה בצדי החלק האחורי של המשאית ומשדרת למסך טלוויזיה המוצב על לוח המחוונים.

הנאשם החל מסיע רכבו לאחור, שלא לצורך, במהירות ובחוסר זהירות ובסמוך לבית מספר 7, פגע במנוח, שהלך אותה עת על הכביש, כאשר גבו מופנה לעבר המשאית.

על אף הפגיעה, המשיך הנאשם בנסיעה, עד שנעצר בשל זעקות של עוברת אורח.

כתוצאה מהתאונה, נחבל המנוח אנושות בגופו, הובהל לבית החולים, נותח ונפטר פחות מיממה לאחר הגעתו לבית החולים.

לשיטת המאשימה, רשלנותו של הנאשם, התבטאה במספר דרכים:

1. הנאשם נסע לאחור שלא לצורך, ברשלנות ובחוסר זהירות.

2. הנאשם נסע לאחור במהירות ומבלי לנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים.

עמוד 1

3. הנאשם לא הבחין במנוח, עובר לתאונה, שכן לא הסתכל במראות הצד ו/או במסך הטלוויזיה.

4. הנאשם לא הבחין במנוח ולכן לא בלם את הרכב ולא מנע את התאונה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, הודה כי נסע לאחור, אך כפר בכך שהנסיעה לאחור הייתה שלא לצורך. כמו כן, טען כי המנוח היה המכוון שלו ומכאן, כי נקט באמצעי זהירות כנדרש וכי על המשאית, לא נמצאו כל סימני פגיעה/מכה וכן לא נמצאו דם או רקמות של המנוח.

יודגש, כי למעט האמור לעיל ודברי הסנגור - "לגבי הקשר הסיבתי, נודיע בהמשך במידה ונדרש" וכן, דברי הסנגור בסיכומיו - "אין זכר של מגע בין המשאית לבין המנוח" (עמוד 126, שורות 29-30), לא טענה ההגנה כי הנאשם לא פגע במנוח עם המשאית, לא טענה כי אין קשר סיבתי בין התאונה למותו של המנוח ולא הציגה כל ראיה בהקשר זה ולכן, אני קובעת כי ההגנה לא כפרה בכך שהנאשם פגע במנוח ובקשר הסיבתי בין הפגיעה למותו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים והוגשו הראיות להלן:

עד תביעה מספר 1, מר אברהם שם טוב, בנו של המנוח

עד תביעה מספר 2, רותם משה, עובדת משרד "פרומו עבודי", הסמוך למקום התאונה

עד תביעה מספר 3, רס"מ ג'קי נמר, בוחן תנועה במשטרת ישראל, מטעמו הוגשו הראיות הבאות: ת/1 - דו"ח העתקה (לסרטון ממצלמת האבטחה), ת/2 - דו"ח זיכרון דברים, ת/3 - דיסק ובו סרטון ווידאו ממצלמת אבטחה, המתעד את האירוע, ת/4 - דו"ח העתקה (תיעוד זירת התאונה בווידיאו), ת/5 - דו"ח צילום, ת/6 - דיסק תיעוד זירת התאונה

עד תביעה מספר 4, רס"ר נאיף סעיד

עד תביעה מס' 5, רס"ב שלמה מזרחי, בוחן תנועה במשטרת ישראל (להלן - **הבוחן**), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/7 - הודעת נאשם מיום 11.11.13, ת/8 - שכתוב ההודעה, ת/9 - הודעת נאשם מיום 12.11.13, ת/10 - לוח תמונות, ת/11 - תרשים, ת/12 - דו"ח בוחן

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/13 - דו"ח פראמדיק

ת/14 - סיכום אשפוז של המנוח

ת/15 - עותק מת"פ 40145/07 מדינת ישראל נגד עאוני

ת/16 - מפה של אזור התאונה

ת/17 - עותק מת"ד 11066/03 מדינת ישראל נגד לביא שרגא

בהמשך, הוגשה חוות דעת הזמה, מטעמו של רס"מ רון גור אל, מהמעבדה הדיגיטלית של משטרת ישראל, בהקשר לניתוח סרט הווידאו, ת/3.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים והוגשו הראיות שתפורטנה להלן:

הנאשם

עד הגנה מספר 1, מר משה מרר

עד הגנה מספר 2, מר שאול לניאדו, מטעמו הוגשו הנחיות בטיחות לעובדי עיריית רמת גן, שסומנו נ/1

עד הגנה מספר 3, ד"ר עוזי רז (להלן - **המומחה**) מטעמו הוגשה חוות דעת מומחה, שסומנה נ/2

דין והכרעה

הרקע המשפטי

בע"פ **3998/98 מרן נגד מדינת ישראל**, באשר להוכחתה של עבירת גרם מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, נאמר: "**בענייננו, תהא אשר תהא השקפתנו, בדבר זהות או שוני כזה או אחר, בין "האדם הסביר" כפי שהתפתח בפסיקה לבין "האדם מן הישוב" שבסעיף 21 לחוק - אין בכך כדי לשנות את התוצאה. גם אם עברה מן העולם הדרישה לחובת זהירות, כמשמעה בדין האזרחי של הרשלנות, והרשלנות הפלילית הפכה "לרשלנות המבוססת על אשמה, כיאה וכנאה" (קרמניצר, שם, עמ' 94) - גם אזי נבחן את התנהגותו של המערער כאדם מן הישוב... בנסיבות הענין", כאמור בסעיף 21 לחוק.**"

דהיינו, יש לבחון את התנהגות הנאשם על פי אמת המידה של "אדם מן הישוב", כמפורט בסעיף 21 לחוק העונשין ולקבוע, למעשה, אם "אדם מן הישוב", בנסיבות המקרה, היה יכול להיות מודע לפרטי העבירה - טיב המעשה, קיום הנסיבות או אפשרות גרימת התוצאה.

על פי ההלכה הקודמת לתיקון לחוק העונשין, היסודות שיש לבחון (כפי שנקבעו לעניין האחריות הנזיקית לעוולת הרשלנות בניזיקין) הם: חובת זהירות (מושגית וקונקרטית), הפרת חובת הזהירות- התרשלנות, נזק וקשר סיבתי בין ההתרשלנות לנזק.

חובת זהירות

אין חולק כי הנאשם, כנהג ברכב, חב בחובת זהירות כלפי ציבור עוברי הדרך, ככלל וחובת זהירות מוגברת כלפי הולכי

רגל, בפרט.

בנסיבות המקרה, היו הנאשם והמנוח חלק מצוות עובדים והנאשם, בהיותו נהג המשאית, חב בחובת זהירות נוספת וייחודית, כלפי צוות עובדיו, קל וחומר כלפי המנוח, אשר לטענת ההגנה, שימש כמכוון לנאשם ומכאן, כי הנאשם ידע שהמנוח נמצא מאחורי רכבו.

בנוסף לכך, משאירעה התאונה במהלך נסיעה לאחור, הרי שהנאשם היה חב, על פי חוק, בחובת זהירות נוספת, כעולה מלשון תקנה 45 לתקנות התעבורה:

**" נוהג רכב לא יסיעו אחורנית אלא אם יש צורך בכך ובמידת הצורך ולאחר שנקט באמצעים הדרושים
בנסיבות הקיימות כדי למנוע -**

(1) סיכון או פגיעה

(2) הטרדה או הפרעה"

בערעור 26/95, אולינקוב נגד התובע הצבאי הראשי, שנדון בבית הדין הצבאי לערעורים ועסק בנסיבות דומות, נאמר:

"ניתוק הקשר, לא זו בלבד שלא ביטל את חובת הזהירות כלפי המכוון אלא שעוצמתה של אותה חובה הלכה והתגברה.... נראה, אם כן, כי בנסיבות הקונקרטיות של האירוע חב המערער חובת זהירות כלפי המכוון, הן בשלב בו נשמר קשר העין ביניהם, ובעיקר משנותק קשר זה, כמבואר לעיל".

משכך ובנסיבות המקרה שבפני, חב הנאשם בחובת זהירות מוגברת כלפי המנוח.

הפרת חובת הזהירות - התרשלות

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי עדויותיהם וסיכומיהם, לא נותר בליבי ספק כי הנאשם הפר את חובת הזהירות כאמור והתרשל באופן נהיגתו, כפי שיפורט להלן ועל יסוד האמור בד"נ 22/83 מדינת ישראל נגד חודריה (פ"ד ל"ח חלק 2 עמוד 289), שם נקבעה ההלכה המשפטית בנוגע לנסיעה לאחור - **"השאלה... היא אם יש לראות את המשיב כמי שהתרשל, היינו כמי שהפר את החובה לנקוט אמצעי זהירות סבירים וכמי שסטה מסטנדרט התנהגות סביר. האם, בנסיבות אלו, היה אדם סביר מתנהג כפי שהתנהג המשיב, אף על פי שחייב היה לצפות את אפשרות ההתרשלות של פגיעה באדם, העלולה לנבוע מנסיעה לכיוון שאינו גלוי ופרוש מאחר שאינו בשדה הראייה של הנהג?"**.

לטעמי, "אדם מן הישוב", היה צריך להיות מודע לתוצאות האפשריות של נהיגה לאחור, במשאית, באופן רשלני וכאשר מאחוריו צועד אדם, כפי שיפורט להלן.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

1. ביום 11.11.13 בשעה 10:30 לערך, נהג הנאשם במשאית לפינוי אשפה ברמת גן, ברחוב המבדיל והחל מסייע רכבו לאחור, בניגוד לכיוון הנסיעה המותר ברחוב.
2. במהלך הנסיעה לאחור, נדרש הנאשם למכוון.
3. המנוח, שעבד בצוות מפני האשפה, הלך מאחורי המשאית, כאשר גבו וצדו מופנים לסירוגין למשאית ונופף בידיו.
4. שדה הראיה לנאשם, לאחור, היה 12 מטרים דרך מראה ימנית ו-10 מטרים באמצעות צג המצלמה.
5. תוך כדי נסיעת הנאשם לאחור, פגע הרכב במנוח, שנפל לכביש, נחבל חבלות קשות, פונה לבית החולים במצב אנוש ונפטר, לאחר פחות מיממה ממועד התאונה.

העובדות השנויות במחלוקת

1. האם נסיעת הנאשם לאחור הייתה שלא לצורך?

- לשיטת המאשימה, נהג הנאשם את המשאית לאחור, מרחק של 40-50 מטרים, שלא לצורך, שכן יכול היה לנסוע במסלול הנסיעה הרגיל שלו, רחוב אבא הלל, שרק נתיב אחד בו נחסם לנסיעה.
- לשיטת ההגנה, נסיעת הנאשם לאחור, מרחק קצר של בין 10 ל-15 מטרים, הייתה הכרח, שנבע מחסימתו או הגבלתו של רחוב אבא הלל, בגינה נדרש הנאשם לשנות את מסלול נסיעתו.

ראיות המאשימה

- הבוחן העיד בסוגיה זו ולדבריו, דרך אבא הלל הנו ציר מרכזי, שאינו נחסם לחלוטין בשעות היום - ראה עמוד 19 לפרוטוקול, שורה 9.
- בחקירתו הנגדית, נשאל הבוחן אם מסר, לפני תחילת המשפט, לב"כ המאשימה, כי נתיב אחד, מתוך שני נתיבים לנסיעה ישר, ברחוב אבא הלל היה פתוח לנסיעה והשיב כי אם כך אמר, כך היה - ראה עמוד 24, שורות 16-18.
- הבוחן לא ידע לומר, מה היה המרחק אותו נסע הנאשם לאחור, שכן, לא מדד את המרחק מבית מספר 10 ברחוב המבדיל עד לכתם הדם, אך העריך כי מדובר במרחק של 40-50 מטרים וזאת בהסתמך על כך שבעבר, התגורר במקום - ראה עמוד 20 לפרוטוקול, שורות 28-31 והמשך בעמוד 21, שורות 1-12.
- ב-ת/8, השיב הנאשם, בתשובה לשאלה, מדוע נסע לאחור - "זו העבודה שלנו, כל הזמן נוסעים לאחור" - ראה שורה 28.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד כי דרך אבא הלל היה חסום לתנועה וכיוון שלא רצה להכביד על עומס התנועה במקום, החליט לנסוע לאחר, על מנת לפנות לרחוב המבדיל ומשם לרחוב המעפיל - ראה עמוד 32 לפרוטוקול, שורות 11-13.

בהמשך עדותו, בעמוד 37, שורה 3, העיד הנאשם כי היו "שיבושי תנועה" בדרך אבא הלל.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם נכון שהמסלול הרגיל בו אמור היה לנסוע : רחוב המבדיל- דרך אבא הלל -רחוב רש"י- רחוב ז'בוטינסקי - רחוב המבדיל - רחוב המעפיל, הנו מסלול באורך של 1.2 ק"מ והשיב כי אינו יודע.

הנאשם נשאל אם תמיד נסע לאחר ברחוב המבדיל, על מנת שלא לנסוע את כל המסלול שתואר לעיל והשיב כי הוא נוסע כך, רק מאז שהתחילו השיבושים בדרך אבא הלל וזאת, אף שהרחוב לא נחסם לחלוטין, אלא נחסם רק נתיב נסיעה אחד מתוך שני נתיבים - ראה עמוד 37, שורות 27-32.

הנאשם נשאל מדוע לא מסר בהודעותיו במשטרה, כי היה נתיב נסיעה חסום והשיב כי אמר זאת לבוחן, גם אם הדבר לא נרשם. כשהקשתה ב"כ המאשימה על הנאשם בעניין זה, השיב כי אינו זוכר מה מסר במשטרה, לא נפגש עם בא כוחו לפני הדיון ולא קרא את ההודעות שמסר במשטרה, עובר לדיון - ראה עמוד 38, שורות 4-32.

בחקירה חוזרת, נשאל הנאשם אם הוא נוסע הרבה לאחר במסגרת עבודתו והשיב כי פעמים רבות הוא נדרש לצאת בנסיעה לאחר מרחובות ללא מוצא ולכן, הוא נעזר במכוון. עוד הוסיף הנאשם, כי היו במקום שלטים שהנחו את הציבור למצוא דרכים חלופיות לדרך אבא הלל.

עד הגנה מספר 1 נחקר והשיב כי, על פי הוראות הבטיחות לנהגים בעיריית רמת גן, אין זה לגיטימי לנסוע לאחר על מנת לקצר את הדרך, אך הוסיף כי אינו יודע מה היו התנאים במקרה של הנאשם וכי אינו יודע אם הייתה לו ברירה אחרת. עוד הוסיף העד, כי דרך אבא הלל, היה חסום לנסיעה, אך בהמשך טען כי רק נתיב אחד היה חסום, אך הפניה לדרך אבא הלל מרחובות אחרים נחסמה והיה קשה להגיע לרחוב - ראה עמודים 52-53 לפרוטוקול.

עד הגנה מספר 2 נחקר והשיב כי ההנחה לנהגים בעירייה היא כי נסיעה לאחר מותרת רק כאשר אין מוצא אחר וכי היא אסורה, אם מטרתה לחסוך זמן או מרחק נסיעה - ראה עמוד 56 לפרוטוקול, שורות 29-32 ועמוד 57 לפרוטוקול, שורה 1.

בחקירה חוזרת, נשאל העד אם העובדה כי דרך אבא הלל היה חסום לנסיעה והיה שילוט שהורה למצוא דרכים חלופיות, מהווה היתר לנסוע לאחר והשיב: "**רק בלית ברירה מותר לנסוע לאחר**" - עמוד 58, שורה 21.

בחוות דעתו, הסתמך המומחה על ההנחה כי הנאשם נאלץ לנסוע לאחר, כיוון שהיציאה מרחוב המבדיל, הייתה חסומה ובהמשך, העיד כי הגיע למקום יום לאחר התאונה והבחין כי יש במקום עבודות כביש.

המומחה נחקר ואישר, כי הנאשם יכול היה לנסוע גם במסלול אחר, כעולה מ-16, על מנת להמשיך בדרכו ובהמשך נשאל כיצד הוא מגדיר את המונח "נאלץ", בהקשר לנסיעה לאחר והשיב: "**נאלץ זה כאשר הנסיבות של התנועה מראות שהקטע הזה של נסיעה אחורנית, הוא הקטע המועדף**" - עמוד 67 לפרוטוקול, שורות 22-23.

המומחה נשאל אם נסיעה לאחר מרחק של 40-50 מטרים, הנה סבירה בעיניו והשיב: "יכול להיות שכן. אם הנהג צריך לנסוע, אין תנועה מאחוריו ויש מכוון שמכווין, אני כבר ראיתי באזורים של פריקה וטעינה צריך לנסוע רוורס של 80-90 מטר עדיין נוסעים" - עמוד 68 לפרוטוקול, שורות 1-2.

הכרעה

מבחינת הראיות שהובאו בפני, הרי שלבסוף, אין מחלוקת בין הצדדים, כי רחוב אבא הלל לא נחסם לחלוטין וכי לכל היותר, היה נתיב אחד חסום לנסיעה, במועד התאונה.

בעניין חודריה לעיל, נקבע, בין היתר: "להבדיל מן הנסיעה קדימה, המותרת כאשר השטח פנוי ואשר לגביה אין מהרהרים באשר לצורך בה, מתווסף כאן מרכיב מסייג והוא, כי אין לנסוע אחורה, גם אם השדה פנוי, אלא אם יש צורך בכך...".

בנסיבות בהן יכול היה הנאשם להמשיך בנסיעה קדימה, אך בחר שלא לעשות כן, לדבריו, על מנת שלא להכביד על התנועה ברחוב אבא הלל הרי שאני מקבלת טענת המאשימה, לפיה הנסיעה לאחר הייתה שלא לצורך ודוחה טענת ההגנה, בהתאם.

באשר לנוהג של נהגי משאיות אשפה לנסוע לאחר, הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 13664-06-13 מדינת ישראל נגד יובל חיים אסולי, שם נאמר: "קיומו של נוהג רשלני שהשתרש בחניון אגד, אינו יכול להוות טענת הגנה, מפני אי נקיטת צעדי זהירות מתחייבים...".

הנאשם לא היה אמון על רווחת ציבור הנהגים ועוברי הדרך ומידת ההתחשבות, לכאורה, בה נקט, לא נדרשה בנסיבות העניין. מאידך, היה הנאשם אמון על בטיחותם של עוברי הדרך ככלל ועל בטיחות המנוח בפרט, כפי שקבעתי לעיל ומשהיה באפשרותו לבחור בין נסיעה קדימה לנסיעה לאחר, שגה הנאשם בכך שבחר לנסוע לאחר, שוב, מבלי שהדבר התחייב בנסיבות המקרה.

כפי שטענה ב"כ המאשימה, בסיכומיה, גרסת הנאשם לגבי הנסיבות בהן נדרש לנסוע לאחר, הועלתה לראשונה בבית המשפט ולפיכך, מדובר ב"עדות כבושה", לגביה נקבע בפסיקה, בע"פ 3834/10, שמעון והבה נגד מדינת ישראל:

"כידוע, ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, וזאת, לאור החשד הטבעי המתעורר לגבי אמיתותה. ניתן להפריך חשד זה, על-ידי מתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע נכבשה העדות ומדוע הוחלט לחושפה בשלב מאוחר. ויפים, לעניין זה, דברי חברי השופט א' רובינשטיין, בציינו כי:

"אין צורך להכביר מלים על כך שככלל, והחריגים יהיו נדירים, יסבור בית משפט כי השותק - יש לו מה להסתיר. אכן, המשפט משתית עצמו על ראיות פוזיטיביות, והשתיקה מהוה אך חיזוק; ומכל מקום משפצה את פיו, על בעל הדבר להסביר מדוע השתהה, ובעיקר - עליו להציג גרסה שיש בה אמינות." (ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל, פס"כ"ז (25.11.2008), וראו גם, ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 260, 249 (2001); ע"פ 4398/09 חמוד נ' מדינת ישראל, פס" 10 (1.8.2011); מ"ח 7803/11 חסון נ' מדינת ישראל, פס" 11 (28.3.2012)."

בנוסף, הבוחן לא עומת, בחקירתו הנגדית על ידי הסנגור, עם טענת הנאשם, לפיה, לא רשם גרסה זו, הציג הנאשם, לטענתו, כבר במהלך גביית עדותו.

בעניין זה, כתב כבוד הש' קדמי, בספרו "על הראיות" חלק רביעי, עמוד 1949:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

מעדות הנאשם עצמו, בחקירה חוזרת לבא כוחו, בעמוד 47, שורות 12-19, עולה כי אכן יש מקרים בהם נראה כי אין מנוס מנסיעה לאחור, כגון, רחובות ללא מוצא, אך אין זה המקרה הפעם.

לפיכך, אני קובעת כי הנאשם התרשל בכך שנהג לאחור, שלא לצורך.

משקבעתי כי לא היה צורך, איני נדרשת לדון ב"מידת הצורך" ולקבוע, מה היה מרחק הנסיעה לאחור של הנאשם.

2. האם המנוח שימש כמכוון לנאשם במהלך הנסיעה לאחור ואם כן, האם ההכוונה נעשתה כנדרש?

בפס"ד חודריה לעיל, בו נקבעה ההלכה לגבי הצורך במכוון בנסיעה לאחור, נקבע, בין היתר, בדעת רוב, כי לא בכל נסיעה לאחור יידרש מכוון וכי הדבר תלוי בנסיבות המקרה וכן, נאמר: "... **ואם אין שליטה יעילה במבטו בשטח אשר אל כיוונו הרכב נע, לא יצא חובת הזהירות, אם לא יבקש ממשיכו כי יכוונו בצורה נכונה. בכלי רכב גדולים ואוטובוסים זה כמעט תמיד הכרח.**"

בית המשפט, בענין חודריה לעיל, הגדיר מכוון כמי - "**שיהיה עיניים לנהג לגבי השטח המת.**"

אין מחלוקת בין הצדדים, כאמור לעיל, כי נסיעת הנאשם לאחור, הצריכה מכוון.

לשיטת המאשימה, המנוח לא היה המכוון של הנאשם ומכאן, שהנאשם נסע לאחור, כברת דרך של 40-50 מטרים, ללא מכוון כלל.

לשיטת ההגנה, המנוח הכווין את הנאשם במהלך נסיעתו לאחור.

ראיות המאשימה

הבוחן העיד בחקירה ראשית, כי מצפיה ב- ת/3, לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי, אם המנוח כיוון את הנאשם במהלך נסיעתו לאחור, שכן מתנועות ידיו נראה כי סימן הן למכוניות שנסעו מאחורי רכב הנאשם לעצור והן לנאשם "סע אחרי", אך ניתן היה לראות כי אין קשר עין בינו לבין הנאשם, שכן הלך כאשר גב מופנה לעבר רכב הנאשם ומכאן, שההכוונה, אם נעשתה, לא נעשתה כנדרש - ראה עמוד 18 לפרוטוקול, שורות 22-30 והמשך בעמוד 19, שורות 1-4.

בחקירתו הנגדית, עומת הבוחן עם כך שבסעיף 14 ל-ת/8, ציין כי המנוח ביצע "מעין הכוונה" לנאשם, במהלך הנסיעה לאחור, אך במהלך גביית הודעתו של הנאשם, האשים אותו, בין היתר, בנהיגה לאחור ללא מכוון, כעולה מנוסח האזהרה ב-ת/8 והשיב כי בהעדר קשר עין בין הנאשם למנוח, אין מדובר בהכוונה - ראה עמוד 21 לפרוטוקול, שורות 13-28 וכן הוסיף כי את ההודעה גבה באותו יום של התאונה ואילו את דו"ח הבוחן, ערך למחרת.

בהודעתו הראשונה במשטרה, ת/8, מסר הנאשם כי נסע לאחור ללא מכוון כלל - ראה שורה 30 להודעה ואילו בהודעתו השניה, ת/9, מסר כי תפקידו של המנוח היה להרים את עגלות האשפה וכי כיוון אותו במהלך נסיעתו לאחור - ראה שורות 23-26.

מחוות דעת ההזמה עולה כי משך הנסיעה, המצולם, של הנאשם לאחור, היה 3.4 שניות - ראה ת/ה/1 ועמוד 96 לפרוטוקול. כעולה מחוות הדעת ומעדותו של העד, ניתוח סרט הווידאו המקורי, הוביל את העד למסקנה כי לא ניתן לבצע מדידה נכונה על סמך שעון המערכת של המצלמה, שכן אין חלוקה אחידה של "פריימים" לשנייה - ראה עמוד 95 לפרוטוקול, שורות 1-9.

על פי עמוד 22 לחוות הדעת, על מנת לקבוע את משך הזמן הממוצע של נסיעת המשאית לאחור, יש צורך לספור כמה "פריימים" חלפו, בין 2 נקודות מוסכמות שהמרחק ביניהן נמדד בשטח ולחלק את התוצאה ב-25, שכן המערכת מפצה על חלוקה לא אחידה של ה"פריימים", מדי כמה שניות, שכך שלבסוף, בממוצע, חולפים 25 "פריימים" מדי שנייה. כאמור לעיל, קבע העד כי הנאשם נסע לאחור במשך 3.8 שניות.

ראיות ההגנה

הנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, נשאל לגבי עבודה עם מכוון והשיב: " אני צריך לוודא שיש לו מרחק מהמדרגה והיה לו מספיק מרחק, אני לא יודע איך הוא התקרב למדרגה...כשאני נוסע רוורס אני צריך לנסוע עם מכוון ולוודא שהוא בטווח העין שלי ואני רואה אותו טוב והוא היה בטווח העין שלי... אם הוא היה מכוון אותי כשהגב שלו למשאית, הייתי עוצר את המשאית ויורד ממנה, לא הייתי נותן לו לכוון אותי בצורה כזו. הוא הפנה את הגב שלו, בזמן שהייתי עסוק במראות" - ראה עמוד 39 שורות 20 עד 29 ובהמשך, עמוד 40, שורות 3 עד 7: " ..אם הייתי רואה אותו עם הגב שלי (מדובר בטעות וצריך להיות "אלי" - הערת בית המשפט) הייתי יורד ומזיז אותו...". בהמשך, בשורות 31-32, העיד הנאשם: "יכול להיות שהוא הפנה את הגב אלי ברגע שהסתכלתי במראות, שזה לוקח שניה וחצי".

הנאשם נשאל לגבי דבריו לבוחן, כפי שתועדו בשורות 29-30 ל-ת/8, לפיהם, נהג לאחור ללא מכוון כלל והשיב כי לא אמר את מה שנרשם מפיו וכי היה מודה גם שהרג 10 אנשים, אם כך היה אומר לו הבוחן - ראה עמוד 41 לפרוטוקול, שורות 21-24.

בעמוד 46 לפרוטוקול, שורות 20-29, לאחר שהנאשם נשאל על ידי התובעת, כיצד זה טען בחקירתו השנייה במשטרה, כי המנוח היה המכוון שלו, בניגוד לגרסתו בחקירה הראשונה, השיב - " אני פתאום התחלתי להיזכר, התחלתי לשחזר את התאונה ואמרתי לעצמי, שכן ראיתי אותו ולמה שאני אגיד שלא ראיתי אותו... נזכרתי בדברים וכן, ראיתי אותו מכוון, למה שאני אשקר".

עד הגנה 1, העיד לגבי מקרים בהם נאלצים נהגי העיריה, דוגמת הנאשם, לנסוע לאחור - כאשר רכב חונה חוסם, ברחוב צר ולשם עקיפה והוסיף, כי כאשר נוסעים לאחור, יש לעשות זאת עם מכוון ולנקוט בכל אמצעי הזהירות - ראה עמוד 50 לפרוטוקול, שורות 1-7.

בהמשך, העיד כי צפה בסרט הווידיאו והתרשם כי המנוח, כיוון את הנאשם במהלך הנסיעה לאחור.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד ואישר כי צריך להיות קשר עין בין המכוון לנהג ועל המכוון לסמן לנהג בתנועות ידיים, כאשר הוא מביט אחורה לעברו, אך מדי פעם, על המכוון להביט קדימה - ראה עמוד 53 לפרוטוקול, שורות 16-30.

העד נחקר ואישר כי בסרט הווידיאו, רואים את המנוח כאשר הוא הולך וגבו מופנה אל המשאית והנאשם - ראה עמוד 54 לפרוטוקול, שורות 1-6.

בעמוד 55 לפרוטוקול, שורות 21-25, השיב העד לשאלת בית המשפט, אם הייתה הכוונה כנדרש - "לא, אני חושב שהיה צריך להיות קשר עין, לפי מה שראיתי הוא היה עם הגב. אבל לפעמים זה קורה, כשאמורים להיות במרחק מסוים, הרי אתה לא יכול ללכת ברוורס".

בהמשך, לשאלת ב"כ המאשימה, השיב העד כי צריך לשמור על מרחק של 10-15 מטרים בין המכוון לרכב ועל שני הצדדים החובה לוודא כי המרחק נשמר.

עד הגנה 2, העיד כי במסגרת תפקידו כמנהל מחלקת בטיחות, הוציא את המסמך שכותרתו "דף הדרכה והסבר לעובד אשפה ועגלות עם משאית דחס", שסומן עם מסמכים נוספים שהגישה ההגנה, כ-1/1 ולבקשת ב"כ הנאשם, הקריא את סעיף ח' למסמך, הקובע בזו הלשון: "**בעת נסיעת הרכב לאחור צריך לעמוד על המדרכה שברחוב ולכוון את המשאית בקשר עין עם הנהג. בשום פנים ואופן אסור לעמוד על המדרכה האחורית של הרכב בזמן כיוון הנהג לאחור, עמוד רק על המדרכה ולשמור על קשר עין עם הנהג.**"

לשאלת בית המשפט, בעמוד 58 לפרוטוקול, שורות 27-29, מה היה מצפה מנהג משאית שרואה כי המכוון בנסיעה לאחור אינו פועל על פי הנחיות הבטיחות ואינו מבצע את ההכוונה מהמדרכה, השיב העד - "לא לנסוע לאחור".

המומחה, בחוות דעתו, קבע כממצא עובדתי, בהסתמך על סרט הווידיאו, כי המנוח הכווין את הנאשם, במהלך הנסיעה לאחור - ראה עמודים 11-12 לחוות הדעת ובחקירתו הראשית, חזר על דבריו אלה, כעולה מעמוד 60 לפרוטוקול, שורות 26-27.

בחקירתו הנגדית, נשאל המומחה מדוע אינו מתייחס לגרסתו הראשונית של הנאשם, לפיה נהג לאחור ללא מכוון והשיב, כי הוא מתייחס למה שראה סרט הווידיאו - ראה עמוד 65 לפרוטוקול, שורות 1-5 ובהמשך, בעמוד 75, שורות 17-32 ועמוד 76, שורות 1-32. המומחה נשאל לגבי אופן הכוונה כלל ואופן הכוונה במקרה שבנדון והשיב כי אין כללים אחידים ואין דרישה לידע מסוים ממכוון וכי במקרה שבנדון, המנוח סימן לנאשם, על ידי הרמת יד ימין, להתקדם, כאשר הוא מפנה את מבטו לעבר המשאית מדי פעם וכן, טען כי לא ניתן לדרוש קיומו של קשר עין רצוף בין המכוון לנהג, כיוון שהמכוון נדרש להביט גם לעבר כלי הרכב והתנועה.

המומחה נשאל ואישר כי אם נהג אינו מבחין במכוון שלו, עליו לעצור את הרכב.

לשיטת המומחה, הנאשם צולם כשהוא נוסע לאחור במשך 4 שניות - ראה עמוד 6 לחוות הדעת ובעמוד 77 לפרוטוקול, שורות 6-10, נחקר ואישר כי ברור כי הנסיעה לאחור ארכה יותר מ-4 שניות.

הכרעה

לטעמי, אין די בכך שהמנוח צעד מאחורי רכב הנאשם, כאשר גבו מופנה לרכב והוא מסב פעם אחת את מבטו לאחור לעבר הרכב, כפי שניתן לראות ב - 10:33:01 למונה הזמן של סרט הווידאו, ת/3 וכאשר ידיו מושטות לצדדים, בגובה מתחת לגובה כתף, כדי לקבוע כי המנוח שימש מכוון לנאשם וזאת בהעדר קשר עין ביניהם.

יודגש, כי גם אם הייתי מקבלת טענת ההגנה כי המנוח שימש כמכוון לנאשם, לא ייתכן ספק כי ההכוונה לא נעשתה כדין ושלא על פי הנחיות הבטיחות שהוגשו מטעם ההגנה - ראה סעיף ח' ל-נ/1 לעיל.

המנוח צעד על הכביש ולא על המדרכה, גבו וצדו הופנו לסירוגין אל המשאית, לא היה קשר עין בינו לבין הנאשם והחשוב מכל, הנאשם לא עצר רכבו על אתר, ברגע שלא הבחין במנוח, כפי שנדרש לעשות גם לשיטתו וגם על פי עדויות עדי ההגנה, אלא המשיך בנסיעה לאחור ונעצר רק לאחר ששמע זעקות עוברת אורח אלמונית ולאחר מכן, הסיע רכבו קדימה, כפי שהעידה עדת תביעה מספר 2.

סרט הווידאו סותר חד משמעית גרסת הנאשם, כמפורט לעיל, לפיה, המנוח הסב גבו פתאום, בדיוק במהלך אותה שניה וחצי, בה הביט הנאשם במראות ולא הבחין בו, שכן שניתן לראות כי במהלך כל החלק המצולם של נסיעת הנאשם לאחור, הולך המנוח באותו אופן, למעט פעם אחת בה הפנה מבטו לאחור, כאמור לעיל. גם לשיטת הנאשם עצמו, אין מדובר בהכוונה נכונה והוא נדרש, לדבריו, לעצור את המשאית ולרדת ממנה.

כפי שפורט לעיל, הרי שלשיטת המאשימה, נסע הנאשם לאחור, בשלב המצולם, משך 3.8 שניות ואילו לשיטת ההגנה, נסע משך של 4 שניות.

בין כך ובין כך, מדובר בפרק זמן במהלכו, צריך היה הנאשם, כ"אדם מן הישוב", להבחין כי המנוח אינו מכוון אותו באופן בטיחותי ולעצור את הרכב מיד וכן, סותר פרק הזמן האמור, גם לגרסת ההגנה, את טענת הנאשם, כמפורט לעיל, לפיה המנוח סובב את גבו בדיוק באותן שניה ומחצה, בהן הביט במראות ולא הבחין במנוח.

מכל האמור, אני קובעת כי בין אם המנוח נקבע או נתבקש לשמש מכוון לנאשם ובין אם לאו, לא בוצעה בפועל הכוונה - המנוח הלך על הכביש ולא על המדרכה, כאשר גבו או צדו מופנים למשאית וללא קשר עין בינו לבין הנאשם, כמעט כל העת ובנוסף, האופן בו הלך המנוח היה כזה שהנאשם נדרש, על פי הנחיות הבטיחות שפורטו לעיל, להפסיק נסיעתו לאחור ולרדת מן הרכב ומשלא עשה כן, התרשל באופן נהיגתו.

3. מה הייתה מהירות נסיעת רכב הנאשם לאחור?

לשיטת המאשימה, הנאשם נהג לאחור במהירות שבין 8.3 קמ"ש ל-9.7 קמ"ש.

לשיטת ההגנה, הנאשם נהג לאחור במהירות של 5.4 קמ"ש.

ראיות המאשימה

עד תביעה 4, העיד כי הנאשם אמר לו שלא הבחין במנוח במהלך הנסיעה לאחור ופגע בו.

הבוחן לא קבע מה הייתה מהירות נסיעת הנאשם לאחור, אך בעדותו בבית המשפט, התייחס לקביעת מומחה ההגנה, לפיה, מהירות נסיעתו של הנאשם הייתה 1.5 מטר לשנייה, שהם 5.4 קמ"ש וטען כי, מהירות הליכה ממוצעת של הולך רגל היא 2-2.5 מטר לשנייה ואם היה הנאשם נוהג במהירות הנטענת, לא היה משיג את המנוח ולא היה פוגע בו.

בהודעותיו במשטרה, לא מסר הנאשם דבר לגבי מהירות נסיעתו לאחור, אך ב-ת/8, מסר כי נסע לאחור ללא מכוון וכלל לא ראה את המנוח, אמירה עליה שב הנאשם ארבע פעמים במהלך אותה עדות - שורות 30, 32, 37 ו-44.

עד ההזמה מטעם המאשימה, קבע, כמפורט בחוות דעתו ובעדותו בבית המשפט, כי מהירות נסיעת הנאשם לאחור, הייתה בין 8.33 קמ"ש לבין 9.7 קמ"ש וזאת בהסתמך על מדידת אבני שפה ופסים אלכסוניים של סימון חניות ברחוב, כאמת מידה למרחק, שנקבע על 8.5 מטרים ושימוש במונה זמן בלתי תלוי, כאמת מידה לזמן, שנקבע על 3.8 שניות.

העד תיאר בחוות דעתו ובעדותו בבית המשפט, כיצד חפץ זו על זו, תמונה מסרט הווידאו ותמונה מהצילום החוזר שערך במקום, על מנת לוודא כי המצלמה לא הוזזה ממקומה ויש חפיפה בין העצמים הקבועים בשטח, כגון, מדרכה, קיר, עמוד חשמל ועוד. בדיקה זו הוגדרה כ"סופראימפוזיציה" ובסופה, קבע העד כי יש התלכדות בין עצמים בתמונות משני הסרטים ולכן, ניתן לקבוע נקודת התחלה ונקודת סיום, לנסיעת המשאית לאחור, בהסתמך על סרט הצילום החוזר בעת ביצוע המדידות.

לאחר בדיקה זו, מדד העד את הזמן והמרחק שנסע הנאשם לאחור, מהנקודה הראשונה בה ניתן לראות את המשאית בבירור ביחס לסימון הלבן של החניה השנייה מימין ועד לנקודת הסיום, שנקבעה כאבן השפה הלבנה השנייה מימין ומצא כי הנאשם נסע מרחק של 8.5 מטרים, במהלך 85 "פריימים", שהם 3.4 שניות ומכאן, שמהירות נסיעתו הממוצעת הייתה 2.5 מטרים, שהם 9 קמ"ש.

העד תיאר כיצד עשה שימוש בתוכנת פוטושופ על מנת למדוד את היחס בין הפיקסלים שבכל "פריימים" לכל תא שטח ב"פריימים" ולקבוע את טווח הסטייה כעד 40 ס"מ - ראה עמוד 96 לפרוטוקול, שורות 14-32 והמשך בעמוד 97, שורות 1-6.

במהלך חקירתו הנגדית של העד, בעמוד 106 לפרוטוקול, שורות 12-21, התגלתה טעות ברישום לגבי אורך אבן השפה, אך העד עמד על כך שמדובר בטעות שאינה משליכה על מסקנתו הסופית וממילא, ניתן מקדם סטייה לטובת הנאשם, כפי שפירט בעמודים 105-106 לפרוטוקול.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד כי נסע לאחור במהירות של 4 קמ"ש, בתיאום עם קצב הליכתו של המנוח - ראה עמוד 32 לפרוטוקול, שורות 18-19 וכן, העיד כי שבשלב בו שמע צעקות של אישה, היה במהירות של קמ"ש אחד, שכן סיים לנסוע לאחור - ראה עמוד 43 לפרוטוקול, שורות 12-18.

בהמשך חקירתו הנגדית, לאחר שנשאל לגבי תיאום המהירות בינו לבין המנוח, טען הנאשם כי הוא לא נצמד למנוח, אלא המנוח נצמד למשאית - ראה עמוד 43 לפרוטוקול, שורות 24-28.

מומחה ההגנה קבע כי מהירות נסיעת הנאשם לאחר, הייתה 5.4 קמ"ש, שהם, 1.5 מטרים לשנייה וזאת, בהסתמך על ניתוח של סרט הווידאו וחלוקתו ל"פריימים". יודגש, כי החלוקה כאמור לא נעשתה על ידי העד עצמו, אלא על ידי מאן דהוא במעבדה בירושלים ובפני בית המשפט לא הובא כל מסמך מטעם אותו גורם אלמוני, שלא העיד ולא נחקר בבית המשפט, עובדה שיש בה כדי להפחית ממשקל חוות הדעת, בכל הנוגע לקביעות המתבססות על ניתוח הסרט, כאמור.

בניגוד לעד ההזמה, לא עשה מומחה ההגנה שימוש במונה זמן בלתי תלוי, אלא הסתמך על מונה הזמן של הסרט עצמו.

בחקירתו הנגדית, אישר המומחה כי כאשר התייחס למרחק נסיעת הנאשם כאל "כ-6 מטרים", התכוון כי ייתכן והמרחק גדול יותר - ראה עמוד 69 לפרוטוקול, שורות 1-2 ובהמשך, שורות 13-15, אישר כי אם הנאשם נסע מרחק גדול יותר באותו פרק זמן, אזי תהיה מהירות נסיעתו גבוהה יותר.

עוד נשאל המומחה, בחקירה נגדית, אם נכון כי ניתן לראות ב-ת/3, כי מהירות נסיעת המשאית לאחר, גבוהה יותר ממהירות הליכת המנוח והשיב: **"לא בשלבים הראשונים"** - ראה עמוד 69 לפרוטוקול, שורות 30-31 והמשך בעמוד 70, שורות 1-31, שם המשיך המומחה והסביר, כי צמצום המרחק בין המשאית למנוח, נגרם בשל העובדה כי המנוח החל ללכת באלכסון ונכנס מאחורי המשאית.

הכרעה

טרם שאדרש למחלוקת בין מומחי הצדדים, הרי שאין תחליף להגיון ולשכל הישר לפיהם, אופן התרחשות התאונה מעיד על חוסר תיאום בין מהירות הליכת המנוח למהירות נסיעת הנאשם לאחר, שכן, אם היה תיאום, כפי שטען הנאשם, הרי שהיה נשמר מרחק קבוע בין הרכב למנוח, דבר שלמצער, ברור שלא קרה.

מצפיה ב-ת/3, עולה כי המרחק שהיה בין המשאית למנוח, בתחילת החלק המצולם של הנסיעה לאחר (שנייה 10:32:52), הלך והצטמצם, עד לפגיעה במנוח (שנייה 10:33:07).

כמו כן, ניתן לראות כי מהירות הליכתו של המנוח לא השתנתה באופן ניכר.

בניגוד לטענת הנאשם, לפיה בשלב בו שמע את צעקותיה של עוברת האורח, היה במהירות של 1 קמ"ש, שכן סיים לנסוע לאחר, ניתן לראות בסרט כי הנאשם היה בנסיעה בקצב אחיד, עד שבלם לפתע, לאחר הפגיעה במנוח.

זאת ועוד, הנאשם טען כי עד תביעה מספר 4 כלל לא שוחח עמו בזירת התאונה וכי לא פגש בו עד לדין בבית המשפט ומכאן, שלא אמר לו שנסע לאחר מבלי להבחין במנוח ופגע בו. עד התביעה העיד בבית המשפט, נחקר נגדית ועדותו עשתה עלי רושם אמין וענייני.

מכאן, שטענת הנאשם אינה סבירה בעיני כלל ועיקר ויש בה כדי לפגוע באמינותו של הנאשם עצמו.

טענת הנאשם לפיה המנוח והוא היו מתואמים במהירותם, לא עשתה עלי רושם אמין, שכן ניכר מ-ת/3, כי לא היה כל

תיאום.

סתירות הנאשם בגרסאותיו וכן טענותיו, הנסתרות, כמפורט לעיל, על ידי הנחזה ב- 3/ת, פועלות לחובתו וגורעות מאמינותו.

באשר לחוות דעת ועדויות המומחים - עד ההזמה קבע את מהירות המינימום של נסיעת הנאשם לאחר כ-8.3 קמ"ש, בעוד שמומחה ההגנה, קבע את מהירות הנסיעה של הנאשם לאחר, כ-5.4 קמ"ש, אך אישר שייתכן והמהירות גבוהה יותר וכן, עשה שימוש במונה הזמן של הסרט, כאשר עד ההזמה הוכיח, לשביעות רצוני, כי לא ניתן לעשות שימוש במונה זמן זה, שכן, כפי שהגדיר בעמוד 9 לחוות דעתו - "ב-3 שניות (על פי שיעון המערכת) חלפו 76 פריימים - במוצע 25.33 פריימים לשנייה - אך אורך כל שנייה שונה, כך שאם נדגמו 4 שניות (כפי שנעשה בחו"ד הגנה) הרי שייתכן והזמן שעבר היה יותר ארוך או יותר קצר מ-4 שניות. המסקנה העולה מכך, שלא ניתן להסתמך על השעון של מערכת ההקלטה למדידה מדויקת של הזמן שחלף ויש לבדוק ולוודא את נתון ה-FPS".

מכאן, שגדר המחלוקת בין הצדדים באשר למהירות נסיעת הנאשם לאחר, מצומצמת ביותר וממילא, בין אם נהג לאחר במהירות מינימום של 5.4 קמ"ש או 8.3 קמ"ש, התרשל בכך שלא שמר על מרחק מהמנוח ופגע בו, במהלך הנסיעה לאחר. אין ספק, כי "אדם מן הישוב" יכול וצריך להיות מודע להשלכות של קרבה ממשית בין משאית להולך רגל, הנמצא מאחוריה.

4. האם יכול היה הנאשם להבחין במנוח במהלך הנסיעה לאחר והאם מדובר בתאונה בלתי נמנעת?

לשיטת המאשימה, הנאשם יכול היה וצריך היה להבחין במנוח, עובר לפגיעה, שאז, היה מאט מהירות נסיעתו או בולם את המשאית ומונע את התאונה.

לשיטת ההגנה, עסקינן בתאונה בלתי נמנעת.

ראיות המאשימה

הבוחן ערך ניסוי שדה ראיה, כמפורט ב-12/ת ותיעד את ממצאיו ב-לוח התצלומים, ת/10, בתמונות 22-47.

כעולה מהניסוי האמור, קבע הבוחן כי ממקום מושבו של הנאשם, ניתן לראות לאחר, דרך המראה הימנית, דמות עומדת, ממרחק של עד 12 מטרים, כאשר במרחק של 10 מטרים, ניתן לראות רק את נעליה של הדמות ודרך מסך הווידאו, ניתן לראות את הדמות ממרחק של 10 מטרים. בבית המשפט, הפנה הבוחן לכך שניתן לראות, דרך המראה הימנית, גם את הרולטקה הפרוסה על הכביש.

הבוחן נשאל מדוע לא הזהיר את הנאשם, טרם עריכת הניסוי האמור והשיב, כי מדובר בנוהל חדש ומאוחר לאירוע.

הבוחן נחקר נגדית והעיד כי לטעמו, על פי ת/3, הנאשם היה בנסיעה מהירה לאחר, עובר לתאונה - ראה עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 13-18.

לסיכום, קבע הבוחן, כי הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, אם היה מביט דרך המראה הימנית ומסך הווידאו ואפילו מרים רגלו מדוושת ההאצה, מבלי שהיה לו צורך לבלום כלל את הרכב.

הבוחן נשאל לגבי קביעת המומחה, לפיה, סבב המראות שערך הנאשם נמשך 2.5 שניות והשיב, כי זהו ערך גבוה מדי ואינו סביר נוכח העובדה כי הנאשם נדרש רק להזיז את עיניו מהמראה למסך הווידאו - ראה עמוד 20 לפרוטוקול, שורות 1-7.

מחקירתו הנגדית של הבוחן, עלה כי הוא לא מדד את פרק הזמן בו ניתן לבצע סבב מראות במשאית - ראה עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 9-12.

מעדותו של עד תביעה 4, עולה כי הנאשם מסר לו שנסע לאחור, לא הבחין במנוח ופגע בו.

במשטרה, מסר הנאשם, ב-ת/8, כי לא ראה דבר דרך מסך הווידאו ולכן, הביט דרך המראה השמאלית, לא הביט שוב במסך ולא הבחין במנוח - ראה שורות 19-24 בשורה 30, מסר "לא ראיתי אותו בכלל ונסעתי לאחור ללא הכוונה" ובהמשך, בשורות 31-32, נשאל אם הסתכל במראה ימנית והשיב "כן ולא ראיתי אותו".

בשורה 37, מסר הנאשם: "אני מצטער, לא הסתכלתי, אם הייתי מסתכל דרך מראה ימנית בטח הייתי רואה אותו ובניסויי ראיון כל הזמן את השוטר דרך המראה ודרך המסך מצלמת תא נהג. רק בבדיקה האחרונה לא ראיתי דרך המצלמה ודרך מראה ימנית כן ראיתי היטב" ובשורה 44, אמר: "אין לי מה להוסיף, אני לא ראיתי אותו בכלל".

ב-ת/9, שנגבתה יום למחרת, מסר הנאשם, בשורות 10-13: "אני רוצה להוסיף שאני חזרתי רוורס ובזמן הזה ראיתי אותו דרך מראה ימנית, אני מתכוון למראה הגדולה. איך שעצרתי כדי לפנות שמאלה, כלומר הגעתי למעפיל שלשם רציתי לפנות שמאלה ואני הייתי בעצירה, איך שעצרתי שמעתי את הצעקות של אותה אישה ואז עצרתי, ירדתי וראיתי את מה שאתמול כבר סיפרתי בחקירה".

לשאלת הבוחן, כיצד זה רואים בסרט, בניגוד לטענה לעיל, כי הנאשם נוסע נסיעה רצופה לאחור, פוגע במנוח ורק לאחר מכן עוצר, משיב הנאשם: "אני מספר מה שאני יודע, זה מה שאני זוכר וזהו" - שורה 16.

בהמשך, בשורות 20-21, מוסר הנאשם: "זה היה שבריר שניה שהפניתי מבטי שמאלה לראות מה קורה מאחורי בצד שמאל כדי שאפנה בקלות שמאלה לרחוב המעפיל ולא אפגע ברכב שיגיע מצד שמאל שלי וזו השנייה שלא ראיתי אותו ופגעתי בו" ובהמשך, בשורה 29: "ראיתי אותו לפני התאונה וכל זה כי הבטתי לשנייה אחת דרך מראה חיצונית של רכבי לאחור".

ראיות ההגנה

אציין תחילה, כי לדברי הנאשם ובא כוחו, בחר הנאשם, בהמלצת הפסיכולוגית המטפלת בו מאז התאונה, שלא לצפות ב-ת/3.

בבית המשפט, העיד הנאשם כי התאים מהירות נסיעתו למהירות הליכת המנוח ובמהלך הנסיעה לאחור, ראה את המנוח מכוון אותו, כל זאת, כאשר הוא נוהג במהירות איטית של 4 קמ"ש.

בהמשך, בעמוד 35 לפרוטוקול, העיד הנאשם כי ראה את המנוח, דרך המראה הימנית, במהלך כל הנסיעה לאחר, עד לנקודה בה סיים לנסוע לאחר והחל להביט במראות הרכב, בטרם יפנה שמאלה לרחוב המעפיל - שורות 2-18.

הנאשם מסר כי במהלך נסיעה לאחר, ככלל, עליו להשגיח, בעיקר, על הפועל שנמצא לימינו וכן על התנועה משמאל - שורות 19-20 ובעמוד 39, הוסיף כי עליו לוודא כי המכוון נמצא במרחק ממדרגת המשאית וכך עשה וכן, עליו להיות בקשר עין עם המכוון - ראה שורות 15-25.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם הגרסה שמסר בהודעתו השנייה, היא הגרסה הנכונה, כפי שטען בחקירתו הראשית והשיב כי אינו זוכר את מה שמסר במשטרה, לא פגש בעורך דינו טרם הדיון ולא קרא את הודעותיו במשטרה - ראה עמוד 38 לפרוטוקול, שורות 16-32.

בנוגע לגרסתו ב-ת/8, טען הנאשם כי כלל לא ענה על השאלות ששאל אותו הבוחן ומי שענה עליהן הוא עד תביעה 3, הבוחן ג'קי נמר - ראה עמוד 32 לפרוטוקול, שורות 28-29.

בהמשך, נשאל הנאשם באשר לניסוי שדה הראיה ואישר את שנכתב על ידי הבוחן - ראה עמוד 39 לפרוטוקול, שורות 10-11.

עוד טען הנאשם כי המנוח הפנה גבו למשאית, בדיוק בשנייה במהלכה, הביט הנאשם במראות הרכב ובמסך הווידאו - ראה שורות 31-32 והמשך בעמוד 40, שורות 1-2, 6-7.

הנאשם נשאל כיצד, אם כך, רואים ב-ת/3, כי גבו של המנוח מופנה אל המשאית בחלק המרבי מנסיעת הנאשם לאחר והשיב - "אם הייתי רואה אותו עם הגב אלי (נרשם בטעות "שלי"), הייתי יורד ומזיז אותו" - שורה 5.

הנאשם טען כי כלל לא פגש בע"ת 4 ולא אמר לו כי נסע לאחר מבלי לראות כלל את המנוח.

לשיטת הנאשם, המרחק בינו לבין המנוח הצטמצם, בעטיו של המנוח, שנצמד לפתע למשאית, ייתכן כי רצה, לטענת הנאשם, לעלות למדרגת המשאית - ראה עמוד 43 לפרוטוקול, שורות 27-28 ועמוד 44, שורות 2-4.

בהמשך, נחקר הנאשם ועמד על כך שהבחין במנוח במהלך הנסיעה לאחר, שורות 13-20.

מומחה ההגנה אישר את ממצאי ניסוי שדה הראיה שערך הבוחן, אך לשיטתו, מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

המומחה העיד כי ב-ת/3, ניתן לראות את המנוח מכוון את הנאשם, תחילה, בצדה ימיני של המשאית ובהמשך, נכנס אל מאחורי המשאית ונפגע ממנה.

המומחה צירף לחוות דעתו חוזר של משטרת ישראל, בנוגע להמירות הליכה של הולכי רגל, לפיה, מהירות הליכה רגילה, כמו במקרה שבנדון, הנה 1.5 מטר לשנייה, אך לא התייחס בחוות הדעת גופה, לנתון זה.

בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל לגבי מהירות ההליכה של המנוח, אישר כי מדובר ב-1.5 מטר לשנייה.

בהמשך, כפי שפורט לעיל, נשאל אם נכון לומר כי המשאית נסעה מהר יותר מהמנוח והשיב: "לא בשלבים הראשונים"

- ראה עמוד 69 לפרוטוקול, שורות 30-31 והוסיף, בעמוד 70, שורות 1-5, כי המרחק בין המשאית למנוח הצטמצם, כיוון שמנוח הלך באלכסון לעבר החלק האחורי של המשאית, תוך שהוא מאט מהירות הליכתו.

העד נשאל והשיב כי אם בנקודת ההתחלה, המרחק בין המשאית למנוח, היה בין 3.5-4 מטרים, הרי שבנקודת הסיום, ממש פני הפגיעה, היה ביניהם מרחק של 3-3.5 מטרים, שורות 26-31.

בהמשך, טען המומחה כי המנוח נפגע מהמשאית, לאחר שעבר לדופן האחורית של הרכב - ראה עמוד 71 לפרוטוקול, שורות 27-32, אך לא יודע לומר מתי היה המעבר האמור, שורות 1-2, לעמוד 72.

המומחה נשאל אם לא היה די כי הנאשם יביט במסך הווידאו, מבלי שיירש לבצע סבב מראות, על מנת שיבחין במנוח וימנע מפגיעה בו והשיב, כי במסך הווידאו, אין עומק ולכן, נדרש נהג להביט גם במראות הרכב - שורות 14-22. בתשובה לשאלה, אם נהג מנוסה, אינו יודע להעריך עומק, השיב העד: **"אם אני עושה נסיעה אחורנית באותו מקום תמיד, אני מקבל תחושה. אם זה פעם בודדת, אז אין לי תחושה מדויקת לגבי המרחק, מספיק חצי מטר כדי לגרום לתאונה"** - שורות 1-2, בעמוד 73 לפרוטוקול.

ב"כ המאשימה המשיכה וחקרה את המומחה בנוגע לסבב המראות ומסך הווידאו והמומחה הסביר את ההבדלים, לשיטתו בין חפץ צדדי לחפץ עיקרי, מבחינת יכולת זמן המיקוד, כמפורט בעמודים 73-74 לפרוטוקול.

בהמשך, נשאל המומחה, אם העובדה כי הנאשם היה מודע לנוכחותו של המנוח מאחורי המשאית, אינה אמורה לקצר את זמן התגובה שלו והשיב בשלילה - ראה עמוד 74, שורה 30 והמשך בעמוד 75, שורות 1-9.

בעמוד 77, נשאל המומחה, כיצד זה קבע כי התאונה בלתי נמנעת, אם לשיטתו, נסע הנאשם לאחור למעלה מ-4 שניות וזמן התגובה שקבע העד, היה 3 שניות והשיב: **"אנחנו בודקים אם התאונה נמנעת או לא נמנעת לפי יכול המניעה בסוף. אנחנו מדברים על הסוף, על הקטע האחרון, שם קרתה התאונה, לא בהתחלה. בזמן שהוא קצר מזמן התגובה, לא ניתן למנוע תאונה"** - שורות 11-16 ובהמשך אמר: **"אבל ב-4 שניות לא קרתה התאונה, השאלה אם בשנייה האחרונה שהוא התקרב אליו אם הוא יכול היה למנוע או לא למנוע"**.

העד הוסיף, כי, בשנייה וחצי האחרונות, לא יכול היה הנאשם לראות את המנוח במראה ימנית של המשאית ואם הביט במסך הווידאו, לא יכול היה להעריך את המרחק מהמנוח, אך לא ידע לומר מה היה סדר הסבב שערך, לכאורה, הנאשם. העד נשאל ואישר כי אם היה הנאשם מביט תחילה במסך הווידאו, היה מבחין במנוח, אך לא יכול היה לדעת אם מדובר בקרבה מסוכנת - עמוד 78, שורות 1-7 ושורות 16-17.

המומחה נשאל כיצד זה לא ציין בחוות דעתו את כל המדידות שערך ואל כל החישובים להם נדרש והשיב: **"את המדידות אני הסברתי איך עשיתי. אין לי מחלוקת עם הבוחן לגבי מדידות של זירת התאונה"** - עמוד 79, שורות 20-27.

לשאלות בית המשפט, עמוד 81 לפרוטוקול, השיב המומחה, לסיכום, כי התאונה בלתי נמנעת, כיוון שאירעה בזמן התגובה של הנאשם, אף כי הנאשם ידע שהמנוח נמצא מאחוריו, אך המנוח יכול היה למנוע את התאונה, אם בדיוק לפני הפגיעה, היה עושה צעד לאחור ולוחץ על כפתור המצוקה, הנמצא בחלקה האחורי של המשאית, אך גם אז, המשאית לא הייתה נבלמת במקום.

הכרעה

טרם פתיחת פרשת התביעה, אמרה ב"כ המאשימה: "לפני שמיעת העדים, אבקש לומר 2 משפטים. בתיק זה, הראיה המרכזית היא צילום של התאונה על ידי מצלמת אבטחה של משרד סמוך. אני נגיש את ההקלטה, בית המשפט יתרשם, יש כמובן ראיות נוספות מחזקות, אך אין ספק שההקלטה היא לב לבו של התיק" - עמוד 8, שורות 5-7.

אכן, אין ספק כי הראיה המכריעה שהביאה בפני המאשימה, הנה ת/3 ויש בה כדי להעיד על אופן התרחשות התאונה, באופן שאינו דורש חישובים ומדידות, מומחיות ופרשנויות.

הסרט מתעד מכוניות נוסעות ברחוב, כאשר בשנייה 10:32:47, ניתן להבחין לראשונה במנוח צועד בכביש ו-5 שניות לאחר מכן, ניתן להבחין במשאית נוסעת לאחור. המנוח צועד, כאשר ידיו מונפות לצדדים, מתחת לגובה הכתף ופניו קדימה, למעט בשנייה 10:33:01, בה הפנה מבטו לרגע לאחור. ניתן להבחין כי המרחק בין המשאית למנוח, הולך ומצטמצם, עד לשנייה 10:33:07, בה נפגע המנוח ממדרגת משאית, נדחף לאחור ונעלם מן העין. המשאית ממשיכה בנסיעה ונעצרת בשנייה 10:33:10, נוסעת קדימה ונעצרת סופית, בשנייה 10:33:22.

כפי שקבעתי לעיל, לא ניתן לומר כי המנוח היה המכוון של הנאשם במהלך נסיעתו לאחור, שכן האופן בו צעד מאחורי המשאית, היה בניגוד לכל הנדרש ממכוון, כפי שפירטתי.

אם אכן הבחין הנאשם במנוח, במהלך כל הנסיעה לאחור, למעט במהלך אותן שנייה וחצי אחרונות, בהן, לגרסתו, הביט במראות הרכב ולא יכול היה להבחין במנוח, היה עליו להפסיק נסיעתו לאחור, לרדת מהמשאית ולדרוש מהמנוח, כי יבצע את ההכוונה כפי שנקבע בנהלי הבטיחות שהגישה ההגנה, לחילופין, היה עליו לעצור את המשאית מיד כאשר הבחין כי המנוח אינו בטווח הראיה שלו ומשלא עשה כן, התרשל וברי, כי אם נהג ללא מכוון כלל, הרי שגם אז התרשל באופן נהיגתו.

בעניין אולינקוב לעיל, קבע בית הדין הצבאי לערעורים:

"המשך הנסיעה בלא מכוון, לאחר היעלמותו של המנוח מתחום ראייתו של המערער, משמעותו העמדת כל המצוי בקרבתו של הרכב בסכנת פגיעה מוחשית. זאת, גם אם מדובר בנסיעה קצרה ביותר הנמדדת במטרים ספורים. שמירת קשר העין עם המכוון הייתה נחוצה, אפוא, כדי למנוע כניסת הולכי רגל לתחום הסכנה, אך בד בבד נועדה היא לוודא כי החייל המכוון עצמו לא יפגע כתוצאה מקרבתו היתירה למיכלית.

אובדן קשר העין חייב את המערער לבלום את רכבו ולברר את פשר מעשיו של המכוון ואת מיקומו המדויק. ניתוק הקשר, לא זו בלבד שלא ביטל את חובת הזהירות כלפי המכוון אלא שעוצמתה של אותה חובה הלכה והתגברה".

ובהמשך נאמר: "משקבענו כי היה על המערער לצפות קיומה של אפשרות כי המנוח עלול להימצא מאחורי המיכלית ובשטח "מת" מבחינתו, הייתה ההתנהגות הסבירה היחידה עצירתו המיידית של הרכב. המשך הנסיעה, בנסיבות שתוארו, הינה בגדר התנהגות רשלנית מובהקת והפרה ברורה של חובת הזהירות. למעשה ניתן לקבוע כי מאותו שלב בו ניתק קשר העין בין המנוח למערער, לא נקט האחרון אמצעי זהירות כלשהם

בהסיעו את מכוניתו לאחור".

מדובר בנסיבות זהות לחלוטין למקרה שבפני.

בעמוד 27 לפרוטוקול, שורות 1-3, טען הסנגור בפני הבוחן, כי יש הבדל משמעותי ביותר בין ניסוי שדה הראיה שערך, לבין המצב בשטח, בשל אלמנט הציפיה, כאשר בפועל, אין כל הבדל וזאת לשיטת ההגנה עצמה, שכן, אם אכן התבקש המנוח לכוון את הנאשם במהלך נסיעתו לאחור, אזי היה הנאשם מודע לכך שהמנוח נמצא מאחורי המשאית והיה עליו לוודא, בכל שלב, כי הוא מבחין בו ולא - לעצור נסיעתו לאלתר.

הנאשם העיד בבית המשפט, כי לא צפה ב-ת/3 וייתכן, כי אם היה צופה בסרט, היה מתקשה לעמוד מאחורי הגרסה שהציג בהודעתו השנייה, ת/9 ובבית המשפט, שכן הסרט סותר חד משמעית גרסה זו בנקודות הבאות -

1. הטענה כי התאים מהירות נסיעתו למהירות הליכת המנוח - מהירות המשאית נחזית להיות גבוהה, בהתחשב בתנאי הדרך ובכך שהנאשם נוהג לאחור וכן, ניתן לראות, כאמור לעיל, כי המשאית משיגה את המנוח מכאן, שמהירות נסיעתה הייתה גבוהה יותר ממהירות הליכתו של המנוח

2. הטענה כי המנוח הסב גבו למשאית רק בסמוך לפני הפגיעה - ניתן לראות כי המנוח הלך כאשר גבו או צדו מופנים למשאית, במשך 4 שניות לפחות

3. הטענה כי המנוח הוא שנצמד למשאית וניסה, אולי, לקפוץ למדרגה - ניתן לראות כי המשאית מתקרבת אל המנוח ופוגעת בו, כאשר המנוח בתנועה קדימה

4. הטענה כי סיים לנסוע לאחור והיה במהירות של קמ"ש אחד, כאשר שמע צעקה ועצר את המשאית - ניתן לראות כי המשאית הייתה בנסיעה לאחור, במהירות קבועה, עד לאחר הפגיעה במנוח והעצירה.

יש באמור לעיל כדי להטיל צל כבד על אמינותו של הנאשם, כמו גם בטענותיו, שפורטו לעיל, לפיהן, לא שוחח כלל עם עד תביעה 4, בזירת התאונה ועד תביעה 3 הוא שענה על השאלות ששאל אותו הבוחן, ב-ת/8. יודגש, כי הסנגור לא שאל את עדים אלה, כל שאלה בחקירה נגדית, שיש בה כדי לעמת אותם עם טענות הנאשם לעיל ואני מפנה לאמור לעיל בנוגע לאי הצגת שאלות לעד בחקירה נגדית.

כפי שטענה ב"כ המאשימה, בסיכומיה, אין ספק כי אם היה הנאשם מבחין במנוח, הוא היה בולם את המשאית, שכן, אין מחלוקת כי לא רצה לפגוע בו ובוודאי שלא רצה להביא למותו.

בנוסף, אין זה סביר בעיני כי הנאשם לא נפגש עם בא כוחו, עובר לדיון המשפטי ולא קרא את ההודעות שמסר במשטרה, טרם עדותו, כפי שטען בעמוד 38 לפרוטוקול.

הסנגור טען כנגד הנסיבות בהן נגבתה הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה, אך לא ביקש לנהל "משפט זוטא" בעניינה. ברי, כי יש באמור בהודעה זו, כדי לפגוע בקו ההגנה של הנאשם ולכן, הקשה הסנגור על הבוחן, בחקירתו הנגדית, בנוגע לנסיבות גבייתה.

אומר כי, עדותו של הבוחן באשר לנסיבות גביית העדות, עשתה עלי רושם אמין ואני בוחרת להעדיפה על פני עדותו של

הנאשם. הנאשם מסר עדותו באופן רציף וסדור, לאחר שהוסברו לו זכויותיו, על ידי הבוחן וכפי שטענה ב"כ המאשימה, בסיכומיה, דבריו כי היה "מבולבל" בעת מסירת ההודעה, התייחסו ספציפית לזהות הגורם שהורה לו להזיז את המשאית.

לעניין זה, נאמר בע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל :

"הלכה היא כי התבטאויות שיש בהן ביטוי לתחושת אשם או להכרת אשמה מצדו של נאשם מהוות ראשית הודיה ובתור שכאלה בכוחן להצטרף לראיה בסיסית ולשמש לה 'סיוע' או 'דבר-מה' במקום שנדרשת תוספת מאותו סוג".

בספרו, "על הראיות", חלק ראשון, עמוד 3, כתב כבוד הש' קדמי: "אנו בישראל אימצנו את הגישה המרחיבה והאמת ניתנת להיאמר שאין אנו מדקדקים בעניין זה. כל אמרה של נאשם מחוץ לכותלי בית המשפט, שהיא נוגעת לעניין ויש לה - לכאורה - משקל ראייתי להוכחת האשמה, באה בגדר "הודיה".

ובהמשך, בעמוד 4, הבחין כבוד הש' קדמי בין "ראשית הודיה" ל"הודיה", בקובעו: "התבטאות של נאשם המשקפת הודאה בקיומה של עובדה מפלילה - לאמור: עובדה שיש בכוחה לתרום להוכחת האשמה - ואשר אמירתה משולבת בדרך כלל בהצגת גרסת הנאשם בעניין שבנדון.... היא ה"הודיה" במלוא משמעותו של מושג" ולגבי ראשית הודיה, קבע כי מדובר ב: "התבטאות של נאשם המשקפת אך "תחושה של אשמה" ללא הודאה בקיומה של עובדה מפלילה והנאמרת בדרך כלל באקראי וללא כוונה להודות בדבר כלשהו".

מן האמור לעיל, עולה כי האמור ב-ת/8, מהווה הודיה מפורשת של הנאשם באחריותו לגרם התאונה, הודיה אשר כבר למחרת, עת התברר לו כי הנפגע בתאונה נפטר, החל לנסות ולהרחיק עצמו מההודיה ומאחריותו, בכל דרך.

גרסה זו תואמת את הדברים שאמר הנאשם לעד תביעה 4, טרם שנחשד באחריות לגרם תאונה אשר עדותו עשתה עלי רושם אמין וענייני ולא נסתרה על ידי ההגנה.

בנוגע לטענת ההגנה, כי הבוחן לא הזהיר את הנאשם טרם שביצע עמו ניסוי שדה ראייה, מקובלת עלי תשובת העד, כי מדובר בנוהל חדש, שנכנס לתוקף מאוחר יותר וממילא, כפי שטענה ב"כ המאשימה, מדובר בניסוי שניתן היה לערוך גם שלא בנוכחות הנאשם ואין הוא דורש השתתפותו הפעילה ומכאן, שאין מדובר באקט של הנאשם עצמו שעלול להפליל, אלא חלק מעבודת הבוחנות וחקר התאונה.

בנוגע לחוות דעתו של מומחה ההגנה, טענה ב"כ המאשימה ובצדק, כי המומחה לא הגיש את תיק העבודה שלו לעיון בית המשפט, התעלם מהאמור בעדויות, לרבות זו של הנאשם עצמו, נסמך על אלמוני בניתוח ת/3 ולא הציג את נתוני מדידת המרחק שביצע בשטח.

בנוסף על כך, הרי שלטעמי, ארבעת המשפטים המרכיבים את סיכום חוות הדעת, נעדרים קשר לוגי ואין בהם הסבר ממשי לטענה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת. במיוחד צורמת הטענה כי המנוח יכול היה למנוע את התאונה, אם היה תוך כדי כך שהמשאית נוסעת לאחור ומתקרבת אליו, נצמד לחלקה האחורי ולוחץ על לחצן המצוקה. מדובר בדרישה בלתי סבירה בעליל, שלא ברור לי אם המומחה אכן סבור כי יש מי שהיה מסוגל לעשות זאת ולא למצוא עצמו מתחת לגלגלי המשאית.

המומחה התבסס בחוות דעתו על זמן סבב המראות של הנאשם, כאשר בחקירה נגדית, הודה כי אינו יודע מאיזו מראה החל הנאשם את הסבב, או אם החל אותו ממסך הווידאו ולכן היה מופנה מבטו עובר לפגיעה במנוח.

המומחה לא הסביר מדוע מסך הווידאו הנו עצם צדדי, כאשר הוא מצוי על לוח המכוונים, דהיינו, במהלך נסיעה לאחור הוא מהווה תחליף לשמשה הקדמית ומדוע, אם כך, נדרשת תוספת זמן לסבב המראות, כפי שטען בחוות דעתו. ביטול זמן התגובה הארוך והבלתי סביר שקבע המומחה, יביא להשמטת הבסיס לחוות דעתו כולה.

הסנגור טען בסיכומיו כי המאשימה לא הביאה כל גרסה לאופן התרחשות התאונה, אך אין ספק כי ת/3, הוא הבסיס לגרסת המאשימה וכמפורט לעיל, ניתן לראות בו שנייה לשנייה, כיצד אירע המקרה הטרגי.

אני דוחה טענת ההגנה כי מדובר בתאונת עבודה, עסקינן בתאונת דרכים לכל דבר ועניין.

הסנגור טען בסיכומיו כנגד הבוחן, שלא צילם חקירת הנאשם, לא מדד את מרחק נסיעת הנאשם לאחור, לא בדק דיסקת הטכוגרף בנוגע למרחק הנסיעה לאחור ולא קבע את משך הזמן שאורך סבב מראות לשיטתו.

אף כי מקובלים עלי דברי הסנגור, הרי שבע"פ 5386/05 אלחורטי נגד מדינת ישראל, נאמר:

"...נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין... מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא 'על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר..."

כמפורט לעיל, הביאה בפני המאשימה ראיות שיש בהן כדי להוכיח אחריות הנאשם לגרם התאונה שבנדון וזאת מעבר לכל ספק סביר ואין בחוסר הראייתי עליו הצביעה ההגנה, כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

לפיכך, אני קובעת כי הנאשם יכול וצריך היה להבחין במנוח במהלך כל הנסיעה לאחור ויכול היה למנוע את התאונה, אם היה מבחין כי הוא קרוב אל המנוח קרבה מסוכנת ובולם את המשאית, עובר לפגיעה בו.

באשר לטענה, כי למנוח הייתה רשלנות תורמת לעצם התרחשות התאונה, נאמר בע"פ 70642/08 מדינת ישראל נ' יעקב בן בידה תגדייה: **"בבחינת למעלה מן הנדרש אוסיף אף זאת: גם קביעה עובדתית לפיה התפרץ המנוח אל הכביש לא הייתה מביאה לכלל מסקנה כי נותק הקשר הסיבתי-משפטי בין נהיגתו של המשיב לבין התאונה הקטלנית. ושוב, בגדר מושכלות יסוד - התנהגות רשלנית של הנפגע, כמו גם התערבותו של גורם שלישי במערכת, אינן שוללות בהכרח קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת - שעה שהפוגע, כאדם מן הישוב, יכול היה לצפות מראש את שאירע בפועל ולפעול בהתאם השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה והנדרשת, דהיינו, האם מי שמצוי בנעליו של הנאשם שמדובר בו, יכול וצריך היה לצפות גם התנהגות רשלנית מצד הקורבן"**.

כבוד השופט קדמי כתב בספרו **"על הדין בפלילים"**, חלק שלישי, בעמוד 1211: **"הלכה פסוקה היא שלרשלנות**

תורמת של הקורבן אין השלכה לעניין אחריות הנאשם במישור הפלילי ואין היא מהווה 'הגנה' מפני הרשעה".

מכל המפורט לעיל, משקבעתי כי הנאשם התרשל באופן נהיגתו ובשים לב לכך שאין מחלוקת בין הצדדים כי מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהתאונה ובקשר ישיר אליה, אני קובעת כי רשלנות הנאשם היא שגרמה למותו של המנוח ולכן, אני מוצאת את הנאשם אשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, במעמד הצדדים